

РЕШЕНИЕ

№ 53

гр. Велико Търново , 07.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО в закрито заседание на седми юни,
през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:

Сара Стоева

Членове:

Христо Томов

Лилия Ненова

като разгледа докладваното от Христо Томов Въззивно наказателно дело от
общ характер № 20214100600221 по описа за 2021 година

и за да се произнесе взе предвид следното

Производството е по реда на Глава **XXI** от НПК.

С Присъда № 12 от 10.12.2020 г. постановена по НОХД № 274/2020 г. Павликенският районен съд е признал подсъдимия ИВ. Н. С., роден на 13.11.1985 год. в гр. В. Търново, с постоянен и настоящ адрес в гр. Л, обл. В. Т, ул. „С К“ № 17, вх. „В“, е т. 4, а п. 12, българин, български гражданин, неженен, неосъждан, със средно образование, работещ в „Х-м и“ ЕООД гр. В. Търново, с ЕГН ***** за ВИНОВЕН в това, че на 23.01.2019 година в землището на с. М, община П, на път III клас, № 303, при км. 52, при управление на моторно превозно средство - товарен автомобил „С Д“ с рег. №, собственост на фирма „О ОД гр. Р, нарушил правилата за движение по пътищата, регламентираните в Закона за движение по пътищата разпоредби - чл. 42, ал. 2, т. 2 от ЗДвП /Водач, който изпреварва, е длъжен: 2. Когато при изпреварване навлиза в пътна лента, предназначена за насрещно движение, да не създава опасност или пречки за превозните средства, движещи се по нея/ и чл. 20, ал. 2 от ЗДвП /Водачите на ППС са длъжни при избиране на скоростта на движението да се съобразяват с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението/, като при наличие на ограничена от релефа на местността видимост при движение по вертикална крива предприел маневра изпреварване, навлязъл в насрещната пътна лента и създал опасност

за движещото се по нея превозно средство - товарен автомобил „О К“ с рег. № и не избрал скорост на движение съобразена с релефа на местността и конкретните условия на видимост, за да бъде в състояние да спре пред всяко предвидимо препятствие, не намалил скоростта, не се прибрал в своята пътна лента и не спрял пътното превозно средство при възникнала опасност за движението, в резултат, на което причинил значителни имуществени вреди в общ размер на **11 420** лв. - на товарен автомобил „ОК“ с рег. №, собственост на „К“ ЕООД гр. П - в размер на **5 640** лв., и на товарен автомобил „С Д“ с рег. №, собственост на „В“ ООД гр. Р, в размер на **5 780** лв., поради което и на основание чл. **343**, ал. **1**, буква „а“ от НК, във вр. с чл. **36** и чл. **54** от НК му наложил наказание „ПРОБАЦИЯ“, изразяващо се в следните пробационни мерки

Задължителна регистрация по настоящ адрес с явяване и подписване на подсъдимия пред пробационен служител или определено от него длъжностно лице за СРОК от ОСЕМ МЕСЕЦА, не по-малко от два пъти седмично;

Задължителни периодични срещи с пробационен служител за СРОК от ОСЕМ месеца.

На основание чл. **343г** от НК съдът лишил подсъдимия ИВ. Н. С., с ЕГН ***** от право да управлява МПС за СРОК от ДВАНАДЕСЕТ месеца, считано от влизане на присъдата в сила.

Съдът в гр. Павликени осъдил подсъдимия да заплати на „В“ ООД гр. Р, сумата от **5 780** лв. /пет хиляди седемстотин и осемдесет лева/ имуществени вреди, представляваща стойността на щетите по собственото на „В“ ООД гр. Р, МПС с рег. № марка „С“, модел „Д“, рама, нанесени при настъпилото на **23.01.2019** година транспортно произшествие, ведно със законната лихва от предявяване на иска в съда - **11.09.2020** година до окончателното изплащане, както и направените разноски по делото в размер на **600** лв., представляващи адвокатско възнаграждение.

Недоволен от присъдата останал подсъдимият ИВ. Н. С., който чрез адвокат С.И. от ВТАК в процесуалното му качество на защитник, в законоустановения срок подал въззивна жалба срещу нея, допълнена по-късно и с писмено изложение. Според защитника постановената присъда била неправилна, необоснована и незаконосъобразна, произнесена в нарушение на закона и противоречаща на събраните по делото доказателства, позиция поддържана и от подсъдимия С., включително и при изготвянето на допълнителното писмено изложение. В жалбата срещу постановената първоинстанционна присъда се заявяват също и се развиват възражения срещу доказателствената дейност на районния съд. Посочва се, че нарушенията в процеса на доказване са довели до неправилно приложение на материалния закон с осъждането на подсъдимия. Наред с това при постановяване на обжалваната присъда първоинстанционният районен съд не е обсъдил правилно всички доказателства по делото - не само по отделно, но и в тяхната съвкупност, защото според жалбоподателите се налага единствено правилният и възможен извод, че престъплението не е съставомерно. Наложената санкция в този размер се явява несправедлива и не отговаря на целите на наказанието, съобразно разпоредбата на чл. **54** и следващите от НК.

В съдебното заседание пред настоящия въззивен състав проведено на **03.06.2021** г., представителят на Великотърновска окръжна прокуратура намира въззивната жалба

с изложените в нея съображения за неоснователна. Излага и аргументите си затова. Първоинстанционният съд правилно отказал да прекрати производството въпреки отправената молба от едно от ощетените юридически лица по чл. 343, ал. 2 от НК, съобразно което наказателното производство се прекратява, ако пострадалият поиска това за престъпления по ал. 1, буква "а". Това е така според прокурора, на първо място поради несвоевременното депозиране на посочената молба по време след даване хода на съдебното следствие, и на второ място с оглед съществуващата съдебна практика визирана в Решение № 204 от 13.05.2013 г. на ВКС по н. д. № 645/2013 г., II н. о., НК, съобразно което когато пострадали от едно престъпление са няколко, наказателното производство се прекратява по реда на чл. 24, ал. 1, т. 9 от НПК само след изричното искане на всички пострадали, а не само на някои от тях. Развива доводи в подкрепа на възраженията си във връзка с оценката на доказателствата, като счита, че неправилно е определена една от нарушените разпоредби от ЗДвП, а именно обвинението, че деянието е в причинна връзка с разпоредбата на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, или така наречената „несъобразена скорост“. От доказателствата по делото и най-вече от изслушаната съдебна автотехническа експертиза, не може да се направи извод, че скоростта, с която се е движил подсъдимият, се намира в пряка и непосредствена причинна връзка с допуснатото ПТП. В такава причинна връзка според обвинителя се намира друго допуснато нарушение на чл. 6, т. 1 от ЗДвП, във вр. с чл. 63, ал. 2, т. 1 от Правилника за приложение на ЗДвП, а именно, пресичането на единичната непрекъсната линия М1. В останалата част постановената присъдата се определя като правилна, а наложените с нея наказания адекватни на целите на наказанието. Предлага се и алтернативно решение в случай, че въззивният съд прецени и намери, че възраженията за изменение на присъдата по чл. 337, ал. 1, т. 2 от НПК са неоснователни, да се потвърди изцяло първоинстанционния акт.

Въззиваемият граждански ищец и търговец "В" ООД гр. Р с управител Т В А, редовно призован, не се явява, но се представлява от повереник адвокат П. КР. П. от РАК. Последната иска от настоящата въззивна инстанция само това, което е ограничено от функцията □ на повереник в процеса очертаваща нейните правомощия като изцяло подкрепя прокурора в изложените доводи, както и включеното в допълнителното му изложение пред въззивната инстанция. Моли съдя да остави без уважение подадената от подсъдимия И.Н. С. въззивна жалба, ведно с допълнението към нея и потвърди присъдата на РС – Павликени, като правилна и законосъобразна. Излага кратка фактология на оплакванията на С., които според адвоката са в две насоки. По отношение твърдението на жалбоподателя, че е налице отказ от имуществена претенция на едно от ощетените юридически лица „К“ ЕООД гр. П, което обстоятелство водело и до несъставомерност на деянието, същото се приема за неоснователно, тъй като подсъдимият не разполага с правната възможност да настоява и изисква пострадали лица да упражнят право си да се откажат от имуществени претенции и да поискат прекратяване наказателното производство. Това не може да стане както на досъдебното производство, така и в съдебната фаза. На следващо място, ощетеното юридическо лице „К“ ЕООД гр. П в конкретния и разглеждан случай е реализирало по време правото си да поиска прекратяване на наказателното производство едва след предвидения в закона преклузивен срок. Посочва се съществуваща съдебна практика с решение, когато са налице повече от едно пострадали/ощетени лица, за да бъде реализирано това право е необходимо да е дадено съгласие и искане направено от страна на всички. В заключение изразено от повереника присъдата е правилна и в частта, с която съдът е уважил гражданския иск,

като основателен и доказан по размер. Моли наред с потвърждаване на присъдата да се присъдят на "В" ООД гр. Р и направените от него разноски и за въззивното производство, съобразно представения към писмените възражения по делото списък за тези разноски.

Защитникът на ИВ. Н. С., адвокат Р И Т от ВТАК, преупълномощен от адвокат С.Н. И. заема становище за неправилност и незаконосъобразност на първоинстанционната присъда постановена на **10.12.2020** г. по НОХД № **274/2020** г., като моли същата да бъде отменена, а на основание чл. **336**, ал. **1**, т. **3** от НПК подсъдимият - изцяло оправдан, ведно с всички законови последици от това. Според защитника са налице основания за отмяна на присъдата. Моли още и да се отхвърли изцяло и предявеният граждански иск.

Подсъдимият ИВ. Н. С. лично и в своя защита изразява съжаление за случилото се, изцяло се съгласява със становището на защитника си, като в правото си на последна дума иска оправдателна присъда, тъй като не желаел да стане така.

ПО ДОПУСТИМОСТТА НА ВЪЗЗИВНАТА ЖАЛБА.

С въззивната жалба е сезиран родово и функционално компетентен съд. Жалбата е подадена срещу невлязъл в сила първоинстанционен съдебен акт. Същата изхожда от правно и процесуално легитимиран субект срещу съдебен акт по чл. **334**, т. **2** от НПК, легитимирана страна в процеса – подсъдимият и неговият защитник, които съгласно разпоредбата на **318**, ал. **3** и ал. **6** от НПК подават жалба, като първият може да обжалва присъдата във всичките ☐ части както и само относно мотивите и основанията за оправдаването му. Правото на въззивна жалба е упражнено валидно и срочно. Жалбата е депозирана в срока за обжалване по чл. **319** от НПК и отговаря на изискванията за редовност по чл. **320** от НПК, допълнена по-късно и с писмено изложение, поради което се явява процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

ПО ОСНОВАТЕЛНОСТТА НА ВЪЗЗИВНАТА ЖАЛБА.

Разгледана по съществото си, тя е частично основателна, макар и не по изложените в нея съображения.

Окръжният съд е въззивна инстанция при разглеждане на делото, поради което от него се изисква да извърши контрол върху дейността на първоинстанционния съд по установяване на фактите и анализа на доказателствата.

Великотърновският окръжен съд в настоящия си състав, в качеството си на такава инстанция, след като обсъди посочените в жалбата и възведените от страните по реда на съдебните прения фактически и правни доводи и извърши оценка на събраните по делото доказателства по отделно и в тяхната съвкупност и след като в изпълнение на задълженията си по чл. **314**, във вр. с чл. **313** от НПК провери изцяло правилността на присъдата предмет на въззивната проверка, намира за установено по несъмнен начин следното.

Подадената въззивна жалба е основателна отчасти, макар и не по изложените в нея съображения. Преди да се пристъпи към въпроса и се вземе отношение следва ли да се обсъждат фактическата обстановка по делото и правните изводи, които произтичат от нея, настоящият въззивен състав, счита, че е наложително да се произнесе първоначално по констатации направени от него за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Това е така защото тези нарушения ако са допуснати биха обезсмислили последващи разсъждения по съществото на делото.

Великотърновският окръжен съд, провери правилността на обжалваната присъда във връзка с доводите на страните, доказателствата по делото и служебно на основание чл. 314 от НПК. При това въззивната инстанция констатира допуснати съществени нарушения на процесуалните правила в съдебната фаза от първата инстанция. В хода на производството, видно от протоколите за проведени съдебни заседания, на страните не са били предявени нито писмените доказателства съобразно процедурата на чл. 283 от НПК, нито веществените доказателства по реда на чл. 284 от НПК. Същевременно с присъдата е допуснато разпореждане, същите да се върнат след влизането □ в сила в полза на собственика „В“ ООД гр. Р, товарен автомобил „С Д“ с рег. № , а в полза на собственика „К“ ЕООД гр. П - товарен автомобил „Опел К“, с рег. № , и двата автомобила оставени на съхранение в РУ - П. Такова разпореждане е направено и по отношение вещественото доказателство 1 бр. магнитен носител - диск марка „S“, с надпис „ПТП - 23.01.2019 год., с. М, ДП № 27/2019 г. РУ П“, предаден с протокол за доброволно предаване от П К Т.

С оглед на изложеното съдът установи процесуално основание за отмяна на присъдата, което прави излишно обсъждането на фактите и доказателствата по делото.

При постановяване на присъдата, а и в мотивите си, при анализа на събраните доказателства и доказателствените средства, съдът се е позовал на доказателства, които не са събрани по предвидения от закона ред.

В хода на НОХД № 274/2020 г., по описа на ПвРС, както на разпоредителното заседание проведено на 24.09.2020 г., така и на съдебните заседания от 27.10.2020 г. и от 11.12.2020 г., разгледалият делото съдебен състав при ПвРС не огласил чрез прочитане, както е изисквала разпоредбата на чл. 283 от НПК, протоколите за оглед и освидетелстване, за претърсване и изземване, за следствен експеримент и за разпознаване на лица и предмети, както и другите документи, приложени към делото, ако те съдържат факти, които имат значение за изясняване на обстоятелствата по делото, и по този начин не приел и не вложил към доказателствения материал писмените доказателства извън изрично приетите по време на заседанията. Единствено е приел и приложил по делото материалите, допуснати и събрани от него - писмо с рег. № /16.10.2020 г. от Гаранционен фонд - София, ведно със 2 бр. справки от База данни на ИЦ към ГФ на база на подадени данни от застрахователните компании за застраховка ГОА, ГОА + ЗП по рег. № и по рег. № ; подробна информация за щети - 5 бр. с номера на щети ID ; предявил в присъствието на страните и вещите лица, вещественото доказателство - 1 бр. магнитен носител - диск марка „S“, CD-R, 700mb, с надпис „ПТП - 23.01.2019 год., с. М, ДП № 27/2019 г. РУ П“, предаден с протокол за доброволно предаване от П К; приел заключението по допуснатата и огласена видео-техническа експертиза от ДП № 3М-27/2019 год. по описа на РУ - П, с вещо лице Д Р - специалист в БНТЛ при ОД на МВР - гр. В. Търново; приел едновременно заключенията по допуснатите и огласени автотехническа експертиза, техническа

експертиза и оценъчна експертиза от ДП № 3М-27/2019 година по описа на РУ - Павликени, с вещо лице К Т Кирилов, както и приел и приложил като доказателство по делото писмо от ЗАД „Б В И Г“ гр. С и Справка от ЗК „Л Инс“ АД София, ведно с писмо с изх. № от 14.05.2019 год..

Спорно от гледна точка на неговата законосъобразност, а и неприемливо за настоящия съдебен състав е провеждането на разпит на вещо лице при условията на чл. 282, ал. 1 от НПК едновременно по три експертизи, както и огласяването едновременно на заключенията по автотехническата експертиза, техническата експертиза и оценъчната експертиза от досъдебното производство под № 3М - 27/2019 год. по описа на РУ - П, както се е получило в съдебното заседание проведено на 11.12.2020 г. по НОХД № 274/2020 г., по описа на ПвРС.

В разпоредбите на чл. 283 и чл. 284 от НПК законодателят е регламентирал процедурата по приобщаване към доказателствения материал по делото на писмените и веществените доказателства.

В първия текст е предвидено, че след като бъдат събрани всички гласни доказателства, съдът трябва да прочете писмените доказателства и доказателствени средства. В практиката се допуска това действие да бъде осъществено като с отделно определение бъдат изброени или посочени общо писмените доказателства. Писмените доказателства се приемат двустепенно като първоначално се прочита съдържанието им, а след това те се приемат. В хода на съдебното следствие всяка от страните в производството има възможност да представи самостоятелно писмени доказателства или да отправи искане до съда да изиска представянето на такива доказателства. В практиката е възможно експерти в хода на изработването на заключението /обичайно при проверка на място/ да се снабдят с писмени доказателства, относими към предмета на производството. Ако те са от значение за изхода на делото, могат да бъдат представени, респективно приети в хода на съдебното следствие, но това трябва да стане по инициатива на една от страните в производството и конкретно прокуратурата, когато тези доказателства обслужват обвинителната теза.

В разпоредбата на чл. 284 от НПК законодателят е регламентирал задължението на съда да предяви събраните в хода на производството веществени доказателства. Това процесуално действие се извършва като всички иззети по делото вещи, които имат отношение към основния факт на доказване, се демонстрират на страните в производството и те имат възможност лично да се запознаят с тях. Предявяването на веществените доказателства се осъществява отново с изричен съдебен акт, в който те се изброяват конкретно. Допустимо е те да бъдат посочени по описа, приложен към обвинителния акт, но и в този случай, липсата на конкретно посочване на иззетите вещи и приемането им поотделно и/или общо, представлява съществено нарушение на процесуални правила и е пречка те да бъдат ценени и ползвани при решаване на делото по същество. Непредявените веществени доказателства не могат да бъдат ползвани при постановяване на първоинстанционния съдебен акт.

Въпреки това, в мотивите към обжалваната присъда под № 12 от 10.12.2020 г. произнесена по НОХД № 274/2020 г. от Районен съд - Павликени, I – ви състав, тези веществени доказателства - товарен автомобил „С Д“, с рег. № и товарен автомобил „О К“, с рег. №, оставени на съхранение в РУ - П, са ценени като основни доказателства в подкрепа на обвинителната теза и в крайна сметка тези доказателства,

наред с останалите, са дали основание на съда да приеме подсъдимия за автор на деянието по обвинителния акт, да определи по тях имуществените вреди, представляващи стойността на щетите като значителни имуществени вреди и да го признае, него подсъдимия ИВ. Н. С. за виновен.

Като се е позовал на доказателства, невъзприети от съдебния състав, съдът е допуснал нарушение на един от основните принципи на наказателния процес - непосредствеността. Този принцип е закрепен в нормата на чл. 18 от НПК, според който "Съдът, прокурорът и разследващите органи основават решенията си върху доказателствени материали, които те събират и проверяват лично, освен в случаите, предвидени в този кодекс". Няма спор, че не сме изправени пред някоя от хипотезите на изключение от този принцип. Съдът няма право да основава решението си за фактите по делото на доказателства, които не са приобщени към доказателствената съвкупност, чрез съответния способ за събиране и проверка на доказателства. В случая се касае както за писмени така и за веществени доказателства – двата автомобила участвали в пътнотранспортното произшествие. По силата на чл. 284 от НПК съдът е длъжен да предяви на страните веществените доказателства.

Обстоятелството, че страните биха изразили становище, че не държат на предявяване на веществените доказателства, не освобождава съда от задължението да възприеме лично и непосредствено /при това целият съдебен състав/ съдържанието на тези доказателства. В конкретния случай единственият процесуален способ това да стане е да посети заедно със страните по делото мястото където двата автомобила - товарен автомобил „С Д“ с рег. № , собственост на фирма „В“ ООД гр. Р и товарен автомобил „О К“ с рег. № , собственост на „К“ ЕООД гр. П, са били оставени на отговорно пазене, а именно в двора на РУ гр. П. Това е гаранция, че страните са запознати с конкретните веществени доказателства, които съдът ще ползва при формиране на вътрешното си убеждение по фактите, както и за това, че съдът лично и непосредствено възприема същите веществени доказателства, с които са запознати страните. Нарушаването на този ред води до накърняване правото на защита на подсъдимия, чрез приобщаване към доказателствената съвкупност на факти /двата товарни автомобила/, които съдът не е възприел непосредствено в присъствието на страните. При това положение, едва в мотивите на присъдата подсъдимият за пръв път разбира, че са ползвани доказателства, които на практика не са събрани лично от състава на съда.

Наказателният процес е формален. Съгласно чл. 131 от НПК, протоколите, съставени при условията и по реда, предвидени в този кодекс, са доказателствени средства за извършване на съответните действия, за реда, по който са извършени, и за събраните доказателства. След като липсва протокол, в който да е отразено, че съставът на съда се е запознал със съдържанието на писмените и веществените доказателства, за правото такова действие не е било извършено. Следователно и съдът няма право да ползва съответното съдържание на писмените и веществените доказателства при мотивиране на присъдата си.

Допуснатото процесуално нарушение е съществено по смисъла на чл. 348, ал. 3, т. 1 от НПК, доколкото е накърнило правото на защита на подсъдимия. Нарушението е □ отстранимо чрез ново разглеждане на делото при което се спази процедурата по чл. 283 и чл. 284 от НПК.

Описаното до тук съществено процесуално нарушение е достатъчно основание за отмяна на присъдата на процесуално основание по изложените съображения и на основание чл. 335, ал. 2, във връзка с чл. 348, ал. 3, т. 1 от НПК. Това прави безпредметно обсъждането на доказателствата и фактите по делото.

Процесуалното нарушение е съществено защото съдът е формирал както вътрешното си убеждение, така и в мотивите към присъдата се е позовал на вещественни доказателства, които не са събрани по предвидения законов ред, като ги е коментирал като такива подкрепящи съдебния акт в неговата осъдителна част. Видно от протоколите от проведените на **27.10.2020** г. и на **11.12.2020** г. съдебни заседания липсва определение, с което веществените и писмените доказателства са предявени и приети като такива. Съдът е формирал вътрешното си убеждение въз основа на писмени доказателства и доказателствени средства, които не са приобщени по съответния ред.

Настоящата инстанция намира, че непредявяването на писмените и веществените доказателства по делото, съставлява съществено нарушение на процесуалните правила. Разпоредбата на чл. 284 от НПК регламентира задължението на съда да предяви събраните в хода на производството вещественни доказателства, като страните въз основа на личните си възприятия могат да вземат отношение по приемането им. Непредявяването им съставлява нарушение на процесуалните правила, но за да бъде оценено като съществено, е необходимо да е довело до ограничаване на процесуалните права на привлеченото към наказателна отговорност лице и/или на другите страни. Такова оплакване за нарушаване на процесуални права, не е направено пред въззивната инстанция и съответно аргументирано от защитата. В случая обаче обстоятелството, че не са предявени веществените доказателства – товарен автомобил „С Д“ с рег. № и товарен автомобил „О К“, с рег. №, от решаващия съд, може да бъде оценено като ограничаващо процесуалните права на осъдения подсъдим ИВ. Н. С.. Основно право на обвиняемия/подсъдимия е да научи въз основа на какви доказателства е привлечен към наказателна отговорност. Гарантирането на това право е пряко свързано със справедливостта на процеса, защото на привлечения към наказателна отговорност трябва да са предявени всички доказателствени материали, на които се основава обвинението. В случая в съдебната фаза на наказателното производство на страните не са били предявени нито писмените, нито веществените доказателства, които са били ангажирани от държавното обвинение. Това съставлява нарушение на процесуалните правила, като следва да се оцени като съществено.

Видно от материалите, находящи се в досъдебното производство, инкриминираните вещи/автомобили/ са били иззети при извършения оглед на местопроизшествие с протокол от **23.01.2019** година и приобщени към делото. Същите са останали неизвестни за подсъдимия, тъй като той лично и заедно с упълномощения му защитник адвокат С.Н. И. са били запознати с материалите по разследването, събрани на досъдебното производство, но без веществените доказателства, което обстоятелство е станало за времето от **10** часа и **30** минути до **10** часа и **50** минути и е отразено в протокола за предявяването на **08.06.2020** г.. Следователно, доколкото веществените доказателства не са били известни на осъденото лице, тяхното непредявяване в съдебно заседание може и следва да се възприеме като ограничаващо процесуалните му права, в частност правото му да се запознава с материалите по делото и да организира защитата си, както и може да аргументира наличие на

касационно основание по чл. 348, ал. 3, т. 1 от НПК.

На следващо място и по този начин се навежда извод, че първоинстанционният съд е формирал вътрешното си убеждение въз основа на писмени и веществени доказателства и доказателствени средства, които не са приобщени по съответния ред.

Разпоредбата на чл. 284 от НПК регламентира задължението на съда да предяви събраните в хода на производството веществени доказателства. Процесуалното действие се извършва като всички приобщени към делото предмети по смисъла на чл. 109 от НПК и веществени доказателствени средства по смисъла на чл. 125 от НПК се показват на страните, които на основата на личните си възприятия могат да вземат отношение по приемането им. Предявяването на веществените доказателства следва да се отрази в изричен съдебен акт – определение, в което те се изброяват конкретно, съобразно описа, приложен към обвинителния акт.

Непредявяването на веществените доказателства или подмяната на непосредственото им проучване с прочитане на съответния протокол води до нарушаване на принципа на непосредственост залегнал в чл. 18 от НПК, с което пък се нарушава правото на защита на подсъдимия, което винаги съставлява съществено нарушение на процесуалните правила.

Съобразявайки изложеното, настоящият състав приема, че решаващият съд е постановил обжалвания съдебен акт при допуснати нарушения, което не дава възможност на въззивната инстанция да извърши проверка и да обоснове своето решение досежно правилността на вътрешното убеждение при решаване на въпросите за вината и да отговори на направените пред него възражения. Присъдата следва да бъде отменена и делото - върнато за ново разглеждане от друг състав на РС – П, с оглед отстраняване на допуснатите отстраними съществени процесуални нарушения. При новото разглеждане на делото следва да се съобразят всички доводи и аргументи на страните за процесуални нарушения и по основателността на направеното доказателствено искане за допускане на повторна оценъчна съдебна автотехническа експертиза, както и по приложение на закона с оглед правилното решаване на въпросите по чл. 301 от НПК.

Съдът констатира допуснати съществени нарушения на процесуалните правила след произнасянето на присъдата по делото, при изготвянето на мотивите към нея. Налице са такива нарушения на процесуалните правила, визирани в чл. 348, ал. 3, т. 1 от НПК, които са съществени, тъй като са довели до ограничаване на процесуалните права на страните, както на подсъдимия и на неговия защитник, така и на ошетените лица, нарушения свързани с постановяване на Присъда № 12 от 10.12.2020 г. постановена по НОХД № 274/2020 г. на Павликенския районен съд и изготвянето на мотивите към нея.

Разглеждайки доводите в жалбата настоящият състав намира за необходимо да отбележи, че с част от тях се възразява срещу кредитирането изцяло и превратното кредитиране от първоинстанционния съд на заключението на съдебната оценъчна автотехническа експертиза, като въз основа на този доказателствен източник се извлича от съда наличието на доказаност на обвинителната теза. Възраженията, свързани с оценка на доказателствата, могат да бъдат предмет на въззивна проверка, защото ползването с доверие на определени доказателства и оценката на средствата за

тяхното установяване е суверенна дейност на решаващия съд. В този смисъл проверката, която следва да направи въззивната инстанция е дали са спазени процесуалните правила при събиране и проверка на доказателствата, както и изискването за съвкупната им и обективна оценка, като при това обаче от мотивите следва да разбере какво е вътрешното убеждение на решаващия съд по фактите, включени в предмета на доказване по чл. 102 от НПК. Наред с това настоящият съдебен състав разполага с процесуални възможности за самостоятелна оценка на доказателствените материали вместо първоинстанционния съд, тъй като е последна инстанция по фактите, което обаче с оглед на изложеното по-горе няма как да упражни.

При констатираните нарушения на процесуалните правила, настоящият състав на въззивния съд счита, че не следва да обсъжда останалите оплаквания, направени с жалбата. Те трябва да се имат предвид и обсъдят от решаващия съд, при новото разглеждане на делото.

Водим от горното и на основание чл. 335, ал. 2, във вр. с чл. 334, т. 1 от НПК, Великотърновският окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Присъда № 12 от 10.12.2020 г. постановена по НОХД № 274/2020 г. на Павликенския районен съд.

Връща делото за ново разглеждане от друг състав на съда.

Решението не подлежи на касационен контрол, съгласно чл. 346, т. 1 от НПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____